

[Nathalie Lind.]

er aldeles åbenlyst. Men det kan jo være, ministeren opfatter dette som en realitet, som man vil gå ind i, og så beklager jeg det endnu mere. Det, der var brug for her, var sund fornuft og en vurdering af, om dette er en klage, der er sagligt begrundet, der er seriøs, eller om vi er ude for endnu en provokation.

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Ikke fordi jeg tror, fru Nathalie Lind vil blive gladere for svaret denne gang, men alligevel: jeg mener, vi i denne sag har forsøgt ikke at tage nogen stilling, og jeg forstår, at fru Nathalie Lind mener, at vi har taget en eller anden form for stilling, idet vi har henvendt os til rigshospitalet.

Jeg tror, man må sige, at vi i denne sag har forsøgt at følge sædvanlig praksis. Vi har ikke tilkendegivet overhovedet, om svaret skal være af den ene eller den anden art, eller hvordan man vil besvare den udtalelse, vi har bedt om at man skal komme med, og derfor mener jeg, at vi har handlet helt i overensstemmelse med, hvad man ville gøre i andre sager i undervisningsministeriet, og det har været udgangspunktet for den handling, som vi har ment at måtte foretage i denne sag.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Glensgård* (FP) til ministeren for skatter og afgifter:

„Vil ministeren tage skridt til, at de selskaber, der har indgivet selvangivelse, før loven om skattemæssig tilbageførsel af underskud blev vedtaget den 16. juni 1975, får mulighed for at ændre den indgivne selvangivelse, således at lovens hensigt om at imødekomme betrængte erhvervsvirksomheder kan føres ud i livet?“

(Spm. nr. 19).

Skriftlig begrundelse.

Af brevveksling mellem Vejle Bolt- og Møtrikfabrik A/S og henholdsvis skatterådet for Vejle den 20. juni 1975 og ligningsrådet den 22. september 1975 fremgår det som et tydeligt eksempel, at mange erhvervsvirksomheder måtte indsende deres selvangivelse i henhold til de dengang gældende regler, hvorfor de ikke har kunnet

tage hensyn til den senere vedtagne lov om tilbageførsel af underskud.

Folketinget, og dermed offentligheden, kendte allerede lovforslaget den 28. februar 1975, hvorfor en del erhvervsvirksomheder i håb om vedtagelse af loven søgte og fik udsættelse med hensyn til aflevering af selvangivelsen, hvorimod andre har imødekommet kravet om aflevering.

Det synes således helt naturligt at fritstille selskaber, som kan komme i betragtning under lov nr. 290 af 26. juni 1975 med hensyn til den indleverede selvangivelse og de dispositioner, der er foretaget i henhold til dengang gældende lovgivning.

Glensgård (FP):

Af mine bemærkninger til spørgsmålet fremgår det, at det er en aktuel sag, som har fået mig til at rejse dette spørgsmål, men samtidig vil jeg godt, når ministeren giver en besvarelse af det stillede spørgsmål, høre ministerens kommentar til det principielle i, at man vedtager en lovgivning næsten med tilbagevirkende kraft uden at give mulighed for de pågældende til at indordne sig under denne lovgivning.

Det var nemlig således, at den allerede var kendt den 28. februar 1975 af den daværende finansminister, som fremsatte den, og man havde ikke haft nogen reel mulighed for omkring juni måned at tage hensyn til, at man ved at søge udsættelse for indgivelse af selvangivelse kunne få mulighed for at udnytte den lov om skattemæssig tilbageførsel af underskud, som blev vedtaget den 16. juni. Men jeg vil altså gerne have, at ministeren måske også i sit svar til mig kommer ind på det principielle i, at man måske i en sådan lovgivning allerede på det tidspunkt, loven blev vedtaget, skulle tage beslutning, om, at man skulle stille disse firmaer eller de pågældende, som loven omhandlede, frit med hensyn til deres dispositioner.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Det er rigtigt, at selskaber, der har haft udsættelse med indgivelsen af selvangivelsen til et tidspunkt, der ligger efter den endelige vedtagelse af loven om tilbageføring af underskud, har haft mulighed for at indrette deres selvangivelse under indtryk af de be-